

Arrest

nr. 237 521 van 26 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 december 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 februari 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 juni 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, dit in de hoedanigheid van ander familielid.

1.2. Op 20 december 2019 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.06.2019 werd ingediend door:

Naam: C. (..)

Voornaam: Z. (..)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 01.01.1945

Geboorteplaats: Dr. Mhaja

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 31.05.2019 gezinshereniging aan met haar schoondochter, zijnde C. H. H. (..), van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer xxxxxxxxxxxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 3° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.’

Artikel 47/3, §3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §3 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- medische verklaring dr. B. Lagae dd. 04.07.2019

- medisch attest dr. R. Bedrici dd. 29.06.2019

Uit bijkomende gegevens van het administratief dossier (zie medisch advies dd. 19.12.2019) blijkt dat er op basis van de voorgelegde medische documenten blijkt dat de medische problematiek van betrokkene kan worden beschouwd als zijnde ernstig en dat betrokkene nood heeft aan mantelzorg en de nodige medische opvolging.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt echter niet afdoende dat deze mantelzorg enkel kan verschaft worden door de referentiepersoon. Immers, uit de voorgelegde documenten blijkt weliswaar dat meerdere zoons / (schoon)dochters van betrokkene in België (Schengen) verblijven, doch er werd niet afdoende aangetoond dat er geen overige familieleden zijn die in Marokko kunnen fungeren als mantelzorger. De voorgelegde verklaring op eer dd. 03.04.2019 vanwege de referentiepersoon doet hier geen afbreuk aan.

Voor zover er geen familieleden meer zijn die in Marokko kunnen fungeren als mantelzorger, blijkt uit het medisch advies dd. 19.12.2019 dat mantelzorg door derden (‘opvang in een rust- en verzorgingstehuis met continu toezicht’) beschikbaar is in Marokko.

Uit het medisch advies dd. 19.12.2019 blijkt tevens dat de nodige medische opvolging beschikbaar en toegankelijk is in Marokko.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“2.1. Eerste middel : schending van artikel 47/1, 3° van de wet van 15 december 1980, schending van artikel 58 van het KB van 8 oktober 1981, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht

Machtsmisbruik

2.1.1.

Dat verzoekster op 31 mei 2019 een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 3° Vw. heeft ingediend.

Dat conform artikel 47/1, 3° Vw. als andere familieleden van een Unieburger worden beschouwd, de niet in artikel 40bis, §2 Vw. bedoelde familieleden die, omwille van ernstige gezondheidsredenen, een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.

Artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat – met uitzondering van artikel 45 – de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een Unieburger bedoeld in artikel 40bis Vw., van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 Vw. De minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.

Voorts moeten overeenkomstig het artikel 47/3, §3 Vw. de andere familieleden van een Unieburger bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.

De Verblijfswet precificeert niet volgens welke bewijsmodaliteiten dat moet gebeuren.

Dat verzoekster bijgevolg aan de hand van elk passend middel en dus elk welkdanig document mag aantonen dat, omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeft.

Dat in casu artikel 47/1, 3° Vw. en artikel 58 Vreemdelingenbesluit geschonden werden, nu verzoekster duidelijk en genoegzaam heeft aangetoond dat, omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie, met name haar Spaanse schoondochter, bij wie zij te Ronse inwoont, strikt behoeft.

Volgens verweerder heeft verzoekster echter niet voldoende aangetoond dat de voor verzoekster noodzakelijke mantelzorg enkel door de referentiepersoon kan worden verschaft.

Verweerder voegt derhalve bijkomende voorwaarden aan de wet. Immers nergens wordt in de Vreemdelingenwet of in het K.B. van 8 oktober 1981 gesteld dat door het ander familielid van de burger van de Unie dient te worden aangetoond dat de mantelzorg enkel door de referentiepersoon kan worden verschaft.

Het artikel 47/3, §3 Vw. stelt enkel dat “zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven”.

De bewijsmodaliteiten worden verder niet verduidelijkt.

Dat derhalve verweerder geenszins in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden nu verzoekster aan de hand van de door haar neergelegde bewijsstukken wel duidelijk heeft aangetoond dat zij de persoonlijke verzorging door haar Spaanse schoondochter welke degelijk strikt behoeft.

Dat de verklaring op eer dd. 3.04.2019 vanwege de referentiepersoon en de medische attesten wel degelijk voldoende aantonen dat verzoekster de persoonlijke verzorging door haar Spaanse schoondochter welke degelijk strikt behoeft.

Dat derhalve er sprake is van schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, meer zelfs van machtsmisbruik nu verweerder bijkomende voorwaarden aan de wet toevoegt.

2.1.2.

Verweerder verwijst in zijn beslissing naar het medisch advies dd. 19.12.2019 terwijl verzoekster dit advies geenszins te kennis werd gebracht.

Dat derhalve er sprake is van de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging nu verzoekster geen kennis heeft gekregen van de inhoud van dit medisch advies.

2.1.3.

In casu staat vast dat de medische problematiek in hoofde van verzoekster ernstig is en dat zij nood heeft aan mantelzorg vanwege haar schoondochter, bij wie zij inwoont.

Vanuit de Marokkaanse cultuur en de traditie, is het de plicht van de kinderen om voor hun ouders te zorgen.

In de Belgische rusthuizen verblijven immers ook nauwelijks bejaarden van Marokkaanse origine.

Dat derhalve verweerder geenszins in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeksters aanvraag dient te worden afgewezen omdat zij beroep kan doen op de in Marokko beschikbare mantelzorg.

Verzoekster begrijpt verweerder niet wanneer deze stelt dat zij beroep dient te doen op een opvang in een Marokkaanse rust- en verzorgingstehuis terwijl haar eigen schoondochter bereid is haar op te nemen en voor haar te zorgen.

Overigens wonen haar kinderen in België (Schengen), verzoekster ziet dan ook niet in waarom zij dan nog in een Marokkaanse rust- en verzorgingstehuis dient te worden opgenomen.

Dat derhalve geenszins werd rekening gehouden met alle omstandigheden van de zaak, met name met de Marokkaanse cultuur en traditie, met de nood van verzoekster (gezien haar ernstig medische problematiek) aan mantelzorg en met de bereidheid en vanzelfsprekendheid van verzoeksters Spaanse schoondochter om verzoekster onderdak te verlenen en te verzorgen.

Volgens verweerder is de mantelzorg in Marokko wel beschikbaar doch verweerder voerde geen onderzoek uit naar de (financieel) toegankelijkheid van de mantelzorg in Marokko voor verzoekster.

Dat er sprake is van schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht nu verweerder met alle elementen van de zaak geen rekening heeft gehouden en geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.4.

In de bestreden beslissing werd ten onrechte gesteld dat verzoekster niet op een afdoende manier heeft aangetoond dat er geen overige familieleden zijn die in Marokko kunnen fungeren als mantelzorger.

Dat wanneer verweerder bijkomende stukken wenste voorgelegd te zien, hij verzoekster hierover had moeten interpellieren met de vraag bijkomende of aanvullende documenten voor te leggen, wat overigens voor verzoekster geen enkel probleem had gevormd.

Noch in de bijlage 19ter, noch naderhand werd echter aan verzoekster gevraagd om documenten voor te leggen betreffende de al dan niet in Marokko aanwezige familieleden die kunnen fungeren als mantelzorger.

Dat er dan ook sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht door een dergelijk overheidshandelen.

In die zin kan verwezen worden naar de zorgvuldigheidsplicht waarbij dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat verweerder verzoekster dan ook diende uit te nodigen om bijkomende documenten voor te leggen zodat er sprake is van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, evenals een kennelijke beoordelingsfout.

Dat de bestreden beslissing minstens om deze reden dient vernietigd te worden.”

2.2. Verzoekende partij wijst er ondermeer op dat er in de bestreden beslissing verwezen wordt naar het medisch advies van 19 december 2019 terwijl dit advies haar niet ter kennis werd gebracht zodat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht.

2.3. De Raad stelt vast dat de verwerende partij haar beslissing steunt op een medisch advies van 19 december 2019. Zo stelt zij dat *“Uit bijkomende gegevens van het administratief dossier (zie medisch advies dd. 19.12.2019) blijkt dat er op basis van de voorgelegde medische documenten blijkt dat de medische problematiek van betrokkene kan worden beschouwd als zijnde ernstig en dat betrokkene nood heeft aan mantelzorg en de nodige medische opvolging.*

(..)

Voor zover er geen familieleden meer zijn die in Marokko kunnen fungeren als mantelzorger, blijkt uit het medisch advies dd. 19.12.2019 dat mantelzorg door derden (‘opvang in een rust- en verzorgingstehuis met continu toezicht’) beschikbaar is in Marokko.

Uit het medisch advies dd. 19.12.2019 blijkt tevens dat de nodige medische opvolging beschikbaar en toegankelijk is in Marokko.”

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het

desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN).

De Raad stelt vast dat het medisch advies waarnaar verwezen wordt inderdaad niet aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht. In de bestreden beslissing wordt voorts slechts verwezen naar het medisch advies maar wordt de concrete inhoud ervan niet meegedeeld. Er wordt slechts heel summier gesteld dat uit dit advies blijkt dat verzoekende partij in het herkomstland terecht kan voor medische opvolging alsook mantelzorg. Dergelijke verwijzing, zonder het medisch advies zelf te voegen, kan bezwaarlijk als afdoende beschouwd worden in het licht van de vereiste van de formele motiveringsplicht. Immers stelt de Raad op lezing van het medisch advies vast dat dit meer dan twee bladzijden bestrijkt en dat daarin verwezen wordt naar diverse bronnen waarop de arts-adviseur zich steunt om zijn standpunt te onderbouwen. Het louter summier vermelden van het advies zonder dat de concrete inhoud ervan wordt meegedeeld aan de verzoekende partij laat haar niet toe te beoordelen of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Louter ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat de arts-adviseur in het advies verwijst naar volgende informatie:

Aanvraag Medcoi van 19/08/2019 met het unieke referentienummer BMA 12683

Aanvraag Medcoi van 05/12/2019 met het unieke referentienummer BMA 13063

en vaststelt dat op basis van voormelde gegevens blijkt dat de benodigde medicatie alsook opvolging en behandeling bij de vereiste artsen beschikbaar is. Tevens wijst de arts-adviseur erop dat hieruit blijkt dat ook opvang in een rust- en verzorgingstehuis met continu toezicht mogelijk is indien er geen mantelzorgers zouden zijn in Marokko.

Evenwel blijkt uit de gegevens van het administratief dossier niet dat voormelde Medcoi informatie is opgenomen. Er zit wel een andere lijst in waaruit blijkt dat de noodzakelijke medicatie beschikbaar is, maar hieruit blijkt geenszins dat de benodigde artsen beschikbaar zijn noch dat opvang in een rust- en verzorgingstehuis met continu toezicht beschikbaar is.

2.4. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Een schending van de formele motiveringsplicht ligt voor. In de nota met opmerkingen beperkt de verwerende partij er zich toe te stellen dat op lezing van het verzoekschrift de verzoekende partij erin slaagt de motieven van de bestreden beslissing weer te geven en dat zij erin slaagt hierop inhoudelijke kritiek te leveren. De Raad wijst er evenwel op dat de bestreden beslissing in hoofdzaak gesteund is op een medisch advies van de arts-adviseur dat niet ter kennis werd gebracht van de verzoekende partij en zij aldus de exacte inhoud van het medisch advies niet kent. Zij werd dus niet de mogelijkheid gegeven eventuele kritiek te ontwikkelen op de precieze inhoud zelf van het medisch advies. Het standpunt van de verwerende partij overtuigt in casu niet.

2.5. Nu een onderdeel van het eerste middel aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, bestaat er geen noodzaak over te gaan tot de bespreking van de overige middelen(onderdelen).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 december 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER